

Concurs

(Grigore Constantinescu – 25 iunie 2006)

În Dicționarul limbii române – mult utilizatul DEX al celor care respectă corectitudinea scrisului și a vorbirii românești – cuvântul concurs sau competiție ne este astfel explicat: „Întrecere care se termină întotdeauna cu un clasament și cu acordarea unor premii celor mai buni dintre participanți”. Simplu, deci. Lumea sportivă, dar și cea muzicală, proiectele de tot felul, inclusiv Piața Revoluției, pot deveni subiecte de concurs. Secolul trecut a oferit muzicienilor o impresionantă ocazie pentru asemenea întreceri despre care, cu atâta dreptate, Luciano Pavarotti spunea: „Un concurs nu este o promisiune, el este o ocazie”, opinie mult deosebită de cea a lui Dinu Lipatti care, se pare, surâdea exclamând sarcastic: „Concursurile sunt... pentru cai”.

Lăsând la o parte presupunerile și bilanțurile de istorie, uitând aberațiile competitive ale concursului general „Cântarea României”, am constatat că, în ultimii cincisprezece ani fiecare centru cât de cât artistic sau cultural și-a pornit propriu concurs, oferind tinerilor de varii vârste șansa de a câștiga un premiu, chiar dacă numărul concurenților era foarte mic, chiar dacă pretențiile urcau până la maximum valoarea anuală a examenelor, spre bucuria părinților cu orgolii.

Cu timpul, trăind în mijlocul acestor organizări de competiții, am observat că acestea inițiative au dispărut de moarte naturală, altfel spus lipsă de sponsori, sau au devenit derizorii serbări școlare. Uneori, regretul a însoțit pierderea unor reușite de moment: Concursul Internațional de la Brașov, Concursul Dima și Concursului Bretan de la Cluj, Concursul de Dirijori „Silvestri”, renunțarea la prestigioasa secțiune de canto a unicului Concurs Internațional „George Enescu”.

Mai recent am văzut valuri de ostilitate amenințând o competiție extrem de interesantă, cea de la Lugoj, destinată tenorilor și putând numele celebrului „Traian Grozăvescu”. Uzate de rutină, Concursurile de Olimpiadă și-au pierdut ecoul, slujind ambiții școlare discreditare ca și „Lira de aur” de la Suceava, iar altele au devenit atât de discrete încât mai greu afli despre competitori. Să vorbim despre Mamaia sau Cerbul de Aur în domeniul muzicii ușoare este la fel de derizoriu. Un singur mare spectacol rezistă încă, Concursul de Canto „Darclée” de la Brăila, un mare spectacol de divă în plină efervescență. Uniunea Criticilor cucerește cu fiecare ediție, din cele 15 existente până acum, câte o nouă luptă la Concursul Național de Interpretare „Mihail Jora” și la Concursul Național de Interpretare a Liedului „Ionel Perlea”, dar la fiecare concert de gală se rostește cu mare prudență ideea că va mai urma o altă ediție.

Știm că tinerii au nevoie de curriculum, de autoevaluare, pentru a ajunge la competițiile internaționale greu accesibile. În țară, ca și peste hotare, este nevoie de resurse materiale pentru ca o competiție să devină în sine câștigătoare. Doar atunci explicația din DEX devine valabilă și în practică, iar un concurs, conform spuselor lui Pavarotti, este o Ocazie pentru lansarea în carieră. Suntem în plină desfășurare a Campionatului mondial de fotbal. Cine se mai uită și spre cei de la muzică, disprețuitor numiți cândva și „greieri”?